Scris de Florin Rusu
Sâmbătă, 25 Iunie 2011 10:27

Spune-mi cu cine te aliezi ca sa-ti spun cine esti! Sau ce tip de argumente invoci sa-ti spun ce preferinte ideologice ai. In apararea propunerii de modificarea a Constitutiei si impotriva deciziei Curtii Constitutionale a sarit nimeni altul decat ambasadorul SUA la Bucuresti, Mark Gitenstein .

Iar argumentele invocate sunt cel putin impresioniste:

“Într-o republică democratică, modificarea Constituţiei nu ar trebui să depindă de capriciile celor care deţin temporar majoritatea; poporul ar trebui să aibă puterea de a corecta erorile. De pildă, în SUA, pentru a schimba Constituţia şi a îndrepta o greşeală a Curţii Supreme, este nevoie de o majoritate calificată a Congresului şi a legislaturilor statelor. Fără această procedură, nu ar fi fost posibilă anularea cunoscutei decizii din cazul Dred Scott, din 1857, care legaliza sclavia în numele protejării „drepturilor” proprietarilor albi de sclavi şi care a avut un rol în declanşarea Războiului Civil. În SUA, nimeni, nici măcar însăşi Curtea Supremă, care a luat decizia, nu a pus la îndoială dreptul constituţional al Congresului de a adopta Amendamentele 13 şi 14 la Constituţia SUA, care au anulat respectiva hotărâre judecătorească.”

E adevarat, nimeni nu a pus la indoiala dreptul Congresului de a adopta Amendamentul 14, cu exceptia tuturor statelor foste membre ale Confederatiei, mai putin unul, care a votat ratificarea lui. Celelalte au votat impotriva.

{jcomments on}

In cazul Amendamentului 13 situatia a fost inversa. Drept urmare, timp de un cincinal, acestea au fost desfiintate de facto si puse sub ocupatie militara. Ele aveau drept guvernatori generali ai guvernului federal. Pe fostul teritoriu confederal functionau tribunale militare. Curtea Suprema a SUA a fost singura care a incercat sa faca ceva in acest sens, declarandu-le neconstitutionale, pe motiv ca incalcau principiul de baza al constitutiei americane - “due proces of law”. In plus, fostilor oficiali (de la nivel inalt pana la cel mai mic nivel) ai Confederatiei nu numai ca li s-a interzis sa candideze la vreo functie publica, ci li s-a luat si dreptul de vot. Drept acordat in schimb populatiei de culoare. Insa numai in Sud. In Nord, populatia de culoare trebuia sa mai astepte ani buni pana sa obtina dreptul de a vota. Acordat din motive evident electorale, pentru ca republicanii radicali sa poata obtine cat mai multe voturi. De altfel, a fost aplicata aceeasi metoda cu cea a vestitei emancipari de catre Lincoln a populatiei de culoare din timpul Razboiului de Secesiune. Acesta a eliberat sclavii pe care nu-i putea elibera, pe cei din teritoriile controlate de confederati, si nu i-a eliberat pe cei pe care-i putea elibera, pe cei din Nord. De-abia dupa ce, santajate in acest mod brutal, legislaturile statelor sudiste au ratificat Amendamentul 14, cetatenii acestora si-au putut recupera in timp drepturile. Ambasadorul SUA ar fi putut gasi un exemplu mai bun de dat romanilor, insa probabil ca acesta e cel care rezuma cel mai fidel filosofia politica a neoconservatorismului modern: “ceea ce cred guvernantii (americani) ca e bine (democratia, datoria civica etc) trebuie impus cu orice pret si prin orice mijloace populatiei civile si celorlalte state”. De altfel, perioada Razboiului de Secesiune si cea a Reconstructiei sunt primul mare episod de centralizare a puterii federale a SUA (vezi Emancip ating slaves, enslaving freee men
sau
Yankee Leviathan
).

Al doilea argument este unul care face trimitere la urmatorul val de concentrare a puterii Leviathanului american modern, perioada New Deal-ului, si consta intr-o simpla invocare a autoritatii. Si nu a oricareia, ci, din pacate pentru admiratorii intelectuali de dreapta ai propunerii presedintelui Basescu, a uneia asimilata stangii americane:

“În SUA, există o tradiţie îndelungată a „reţinerii judecătoreşti”, prin care judecătorii Curţii Supreme aleg să nu îşi exercite întreaga autoritate. Felix Frankfurter, unul dintre cei mai importanţi judecători ai Curţii Supreme, a spus la un moment dat: „nu este datoria acestei curţi să emită politici. Ea trebuie să arate o extrem de atentă consideraţie faţă de limitările propriilor sale puteri, ceea ce împiedică această instanţă să-şi urmeze propriile idei cu privire la ceea ce este înţelept şi chibzuit. Această reţinere autoimpusă este esenţa jurământului judecătoresc...” Poate că o astfel de „reţinere autoimpusă” ar fi fost potrivită în acest caz.”

Dar cine este Felix Frankfurter? Nimeni altul decat autorul moral al New Deal-ului. Prieten si consilier personal al presedintelui Roosevelt, a jucat in timpul guvernarii acestuia, acelasi rol pe care mai taziu il va juca Leo Strauss in crearea consensului neoconservator. Majoritatea institutiilor centraliste federale erau conduse de fostii sai elevi de la Harvard. Frankfurter dorea o “retinere autoimpusa” a Curtii Supreme, majoritar libertariana la acea vreme, pentru a lasa frau liber interventiei masive, necenzurate a statelor membre ale SUA in economie. Frankfurter a pledat in repetate randuri ca avocat pentru legalizarea salariului minim. El este, de altfel, si autorul legii salariului minim a statului New York. Salariu minim declarat neconstitutional in repetate randuri de catre Curtea Suprema, pana la Puciul constitutional de la finalul anilor ’30, realizat de Roosevelt la sugestia lui Frankfurter. Acesta a mai pledat si pentru acordarea de puteri depline sindicatelor, pentru instituirea “negocierilor colective”, pentru impunerea obligativitatii juramantului de credinta catre statul federal in istitutiile de invatamant religioase anabaptiste, care refuzau intonarea imnului, din cauza versurilor belicoase etc. (vezi The Forgotten Man
,
How Progressives Rewrote the Constitution

In concluzie, Frankfurter simboliza tot ce era mai periculos pentru un libertarian sau un conservator. Fostul sau colaborator in administratia Roosevelt, devenit mai tarziu conservator, Raymond Moley
, sintetiza filosofia lui Frankfurter in cateva cuvinte:

“The problems of economic life were litigious, controversial, not broadly constructive or evolutionary. The government was the protagonist. Its agents were its lawyers and commissioners. The antagonists were big corporation lawyers. In the background were misty principals whom Frankfurter never really knew first hand and who were chiefly envisaged as concepts in legalistic fencing. Those background figures were owners of the corporations, managers, workers and consumers.”

PS: Era nevoie de astfel de argumente penibile pentru “legitimarea” renuntarii la prezumarea caracterului licit al dobandirii averii? Nu era mai corect ca ambasadorul SUA sa spuna adevarul, si sa se declare preocupat de accentuarea pericolului terorist in Romania odata cu instaurarea vestitului scut? Si ca SUA ar avea nevoie de o legislatie menita a permite confiscare averii persoanelor suspectate de actiuni de finantare a terorismului? Numai ca atunci chiar ar fi existat

o dezbatere pe aceasta tema, cat timp asa totul se rezuma la: “sa-i ardem pe corupti!”